

Elis HJÄLPANDE händer

Rebecca Rice Birkin

(Baserad på en sann berättelse)

"Det [är] mycket att göra för två händer små" (Barnens sångbok, s. 126).

Det var lördagsmorgon och Eli stod böjd inne i målburen, redo att slå till. Han hoppade och dök och gjorde sitt bästa för att hålla fotbollen borta från nätet. Men det var svårt! Precis innan matchen var slut flög bollen förbi hans händer. Det andra laget hade gjort mål! Elis lag hade förlorat. Han var så ledsen.

Dagen därpå i kyrkan gick Eli sakta bort till sin primärklass, fortfarande dystert till mods.

Eli såg sin vän Kate utanför klassrummet. Kates mamma drog in Kates rosa rullstol i rummet. Hon kramade Kate innan hon gick tillbaka till sin egen klass.

"Hej, Kate", sa Eli.

Kate kunde inte svara, men hon tittade alltid Eli rakt i ögonen så att han visste att hon hörde honom.

För det mesta log Kate när Eli sa hej, men inte i dag. *Är Kate ledsen?* undrade Eli. *Jag vet hur det känns att vara ledsen.* Han var fortfarande ledsen för att han inte hade hindrat det andra laget från att göra det vinnande målet.

Eli satte sig bredvid Juan och Makell när syster Young började lektionen. Då började Kate jämra sig. Ibland var

det svårt för Kate att sitta still för att hon hade ont i kroppen.

"Kate, har du ont i dag?" frågade syster Young.

Kate började gråta.

"Kanske kan en primärsång hjälpa", sa syster Young.

Klassen började sjunga. Kate älskade musik. Oftast sjöng hon med genom att använda glada ljud. Men i dag grät hon bara.

Hur kan vi hjälpa Kate att må bättre? undrade Eli.

Då fick han plötsligt en idé. "Jag vet!" sa Eli till syster Young. "Jag skjuter på Kates rullstol lite."

Eli hade sett att Kates mamma försiktigt brukade skjutsa på rullstolen för att Kate skulle må bättre. Han skyndade bort till Kate och började sakta dra rullstolen fram och tillbaka.

Kate slutade gråta.

"Kan jag få prova?" frågade Juan.

"Jag också!" sa Makell.

Medan syster Young höll lektionen turades Eli och hans vänner om att dra på Kates rullstol. Kate log. Hela rummet kändes ljusare.

I slutet av lektionen log allihop.

"Jag blir glad av att hjälpa Kate", sa Eli.

"Vad bra", sa syster Young. "Det gör också vår himmelske Fader glad. Han älskar Kate

och vill att hon ska må bättre. Ibland får vi vara hans hjälpare."

Eli tittade på Kate. "Du hjälper mig också", sa han till henne. "Varje gång du ler."

Kate log.

När Eli var på väg hem från kyrkan kände han sig lika varm inuti som en fotbollsplan en solig sommar dag. *Jag kanske inte kan fånga alla bollar, tänkte han. Men jag kan ändå använda mina händer för att hjälpa andra.* ●

Författaren bor i Utah, USA.

"Genom uppriktig vänlighet och uppriktigt tjänande kan vi bli vänner med dem vi betjänar."

President M. Russell Ballard, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, "Finn glädje genom kärleksfullt tjänande", *Liahona*, maj 2011, s. 48.

ILLUSTRATIONER MELISSA MANWILL